

Cố Tạ

Contents

Cố Tạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4

Cố Tạ

Giới thiệu

Thể loại: ôn nhu công X si tình thụ, cổ phong, bình thần ẩm ápEdit: Sói“Mộc điệp tùy phong vô Cố Tạ, khe thủy lạc th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ta>

1. Chương 1

“Mộc điệp tùy phong vô Cố Tạ, khe thủy lạc thanh hữu y quy.” Cố Tạ nhớ đến câu thơ mà mẫu thân trước khi lâm chung đã nhắc tới.

Cố Tạ, cái tên này là cha hắn đặt cho, chắc hẳn lúc ấy cha rất yêu thương mẫu thân. Vì vậy liền cho đứa con đầu tiên tên là Cố Tạ, ý tứ hàm xúc là yêu thương tất cả, cũng là lời hứa hẹn của ông sẽ yêu thương chăm sóc mẫu thân.

Nhưng về sau, người nọ vậy mà lại phụ mẫu thân...

“Vũ tiền nùng hạnh thượng phinh đình, phong hậu tàn mai vô Cố Tạ.” Cố Tạ Cố Tạ, cuối cùng vẫn là không có người Cố Tạ.....

(* Cố: nhìn lại; trông nom; chiếu cố. họ Tạ).

Vừa tiến vào hạ, cơn đông không thể chờ đợi được mà bắt đầu hạ xuống.

Tiếng sấm vang rền cũng dần dần ngừng lại, mưa cũng đã nhỏ hạt. Không khí trở nên tươi mát, bên ngoài viện, những cây lá hoa cỏ không biết tên cùng bùn đất ẩm ướt tỏa ra mùi thơm tươi mát.

Cố Tạ ngồi phía trước cửa sổ, nghe từng hạt mưa rơi tí tách trên mái hiên, hình như nhớ đến cái gì đó, khóe miệng hé ra nụ cười. Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, sau đó lại tự rót cho mình, cả người thoát nhìn vô cùng thỏa mãn.

Một ly rượu còn chưa thấy đáy, chợt nghe bên ngoài có người gõ cửa, Cố Tạ đứng dậy ra mở, cũng không hỏi bên ngoài là người nơi nào.

Nhìn thấy ngoài cửa là một nam tử xinh đẹp một đầu tóc ẩm ướt, trên mặt cũng đầy nước mưa, Cố Tạ đã sớm quen nên cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

2. Chương 2

“Cố Tạ, thật ngại quá, lại tới nhà huynh trú mưa, sẽ không quấy rầy, chớ trách chớ trách.” Nam tử chấp tay cười nói.

“Vào đi,” Khóe miệng Cố Tạ gợi lên ý cười, không nhiều lời, nghiêng người để cho nam tử vào trong nhà.

“A, rượu thơm quá.” Nam tử nhìn thấy bàn gỗ nhỏ bên cửa sổ, bày một ly sứ màu trắng cùng bình rượu nhỏ. Tự nhiên đi đến ngồi xuống, cũng không hỏi qua chủ nhà, tự mình bưng lên ly rượu vẫn còn sót lại, một hơi cạn sạch. Uống xong còn vươn lưỡi ra liếm liếm môi, dường như vẫn chưa đủ, lại đổ rượu trong bình ra, tiếp tục nhắm nháp.

Cố Tạ thấy thế, cũng chỉ cười cười sùng sịnh, lộ vẻ không ngại có người tới cùng chén. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người kia không thể là ai ngoài nam tử trước mắt là được.

Cố Tạ từ trong nhà lấy ra một cái khăn khô, thành thạo vì nam tử kia mà ôn nhu lau khô tóc. Cũng không hỏi vì cái gì hắn lại không dùng cái dù trước kia mình tặng cho, biết được hắn khẳng định lại cười cười nói để quên ở nhà. Tựa như lần đầu tiên đến nhà mình trú mưa, tóc ướt đầm, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, nhưng quần áo lại không có lấy một chút hơi nước, vẻ mặt thẹn thùng làm cho người ta liếc là có thể biết rằng nói dối.

“Lần sau, chờ khi trời mưa lại tới nữa sao. Vì sao lại phải là ngày mưa? Nếu như bị phong hàn, sẽ không tốt...” Cố Tạ đang nói chuyện, đã thấy người bên cạnh đột nhiên nghiêng ngả, Cố Tạ sợ tới mức vội vàng vòng hai tay ôm lấy hắn.

Nghe hắn phát ra từng tiếng hít thở đều đều, Cố Tạ không khỏi bật cười, “Tiểu sâu rượu.”

Nhẹ nhàng đem người ôm vào trong phòng, thả lên giường, đắp kín mền cho hắn, Cố Tạ ngồi một bên cẩn thận miêu tả lại người nọ, dung mạo nhu thuận, cái mũi, bờ môi... Trong nội tâm, cảm thấy như có một loại quen thuộc không lý giải được, giống như đã nhìn hắn như vậy cả trăm ngàn năm, lại như cũ nhìn không thấy chán... Đây có lẽ là nguyên nhân vì sao lần đầu tiên nhìn thấy hắn đứng trong mưa, dùng lời nói dối sứt sọc như vậy, chính mình vẫn để cho hắn vào nhà “tránh mưa”.

Hắn ngẫu nhiên hỏi tên Cố Tạ này có hàm nghĩa gì, Cố Tạ cũng chỉ bình thản mà nói cho hắn nghe chuyện xưa về mẫu thân, lời nói không quá mức bi thương nhưng lại vô cùng cô tịch....

Nói xong, lại bị hắn kéo kéo cánh tay, nói: “Huynh sẽ không phải là người không có ai yêu thương!”

Nhìn hắn dùng ánh mắt khẩn trương, trong mắt đều là bóng dáng của mình, trong lòng Cố Tạ thoáng run rẩy một cái, cũng không thấy đối phương có động tác gì lộ mánh, mặc kệ hắn lôi kéo, chính mình lại bật cười ra tiếng.

Người nọ nhìn thấy Cố Tạ nở nụ cười, không khỏi gấp hơn: “Huynh đừng cười a, lời đệ nói là thật, đệ...” lại bị đối phương dùng tay chặn lại lời nói đã đến bên môi.

“Huynh biết,...cám ơn đệ, huynh... rất cảm động.” Cố Tạ ngừng cười, một cỗ nhiệt ấm áp từ đáy lòng lại xông tới. Thuận miệng dời đi chủ đề: “Vậy còn đệ? Hạ Lâm? Cùng mùa hè là có quan hệ sao?”

Hạ Lâm bị hỏi như vậy, đột nhiên có chút xấu hổ, đưa tay lên gãi đầu, lúc phát hiện mình mạo muội lôi kéo tay người ta thì có bao nhiêu lúng túng, vội vàng buông ra, không tự nhiên mà một mặt đỏ hồng hiện lên trên đôi má. Nhẹ nhàng trả lời: “Mùa hè đã đến.”

“Hà?”

“Đông Giáng! Đúng là huynh!”

Bỏ qua lời nói đầu tiên, khí chất bất phàm đã không còn.

“Cô nương, có phải hay không đã nhận lầm người?” Về mặt Cổ Tạ mờ mịt, nhưng cái tên Đông Giáng này lại làm cho hắn chấn động một cái, đây không phải là người mà Hạ Lâm....yêu thích sao, chẳng lẽ... mình và người đó lớn lên rất giống nhau?

“Làm sao có thể.... tiên cùng với người thường khí tức không giống nhau... muội sẽ không nhận sai a! Huynh... thật đúng là cái gì cũng không nhớ rõ? Muội là Thu Cận a!”

“Thu Cận? A, cô nương là người nhà của Hạ Lâm? Hạ Lâm đâu? muốn tìm đệ ấy... phải đến đâu?” Cái gì tiên rồi người thường, giờ phút này hắn thậm chí nghĩ muốn được nhìn thấy Hạ Lâm.

“Nguyên lai huynh còn nhớ Hạ Lâm a?” Nữ tử đột nhiên mở to mắt.

Cổ Tạ tự nhủ, đương nhiên là nhớ rõ rồi, bất quá hơn một tháng không gặp mặt, làm sao có thể dễ dàng như vậy đã quên đi người mà mình yêu thích a.

“Huynh biết rõ Xuân Quy sao?”

“Biết.” Lần trước Hạ Lâm đã từng nhắc đến.

“Hạ Lâm, mau ra đây, không phải là huynh ấy vẫn còn nhớ rõ sao?” Nữ tử bỗng nhiên hướng bên cạnh hô. Cái gì? Hạ Lâm ở đây? Vậy tại sao....không thấy ra?

4. Chương 4

Cổ Tạ vội vàng nhìn qua, thật là nhiều ngày không gặp Hạ Lâm, cả người dường như gầy đi một lòng, tóc vẫn nhỏ nước như cũ.

“Thu Quy, tỷ đừng hỏi nữa, huynh ấy đã sớm đầu thai chuyển thế mà quên chúng ta rồi, Xuân Quy cùng tên của tỷ là đệ nói cho huynh ấy biết đấy...” Hạ Lâm tạm dừng một chút, nắm lấy ống tay áo Thu Quy, làm cho nàng dừng làm rộn. Trống rỗng trong lòng càng lúc càng nhiều.

Hạ Lâm nói xong, đột nhiên bị Cổ Tạ nắm lấy kéo vào trong phòng, còn chưa kịp phản ứng, trên đầu đã choàng lên cái khăn khô, tiếp theo lại quen thuộc mà được người nào đó ôn nhu lau tóc.

Trong lúc này, ai cũng không phát ra âm thanh, thẳng đến khi mái tóc ẩm ướt chậm rãi biến khô, nhẹ nhàng mà vòng qua bờ vai Hạ Lâm. Cổ Tạ ngồi được trong từng sợi tóc tản mát ra mùi hương tươi mát sau cơn mưa, kìm lòng không được mà từ phía sau ôm lấy hắn, cảm thấy thân thể trong lòng cứng ngắc một chút, Cổ Tạ không khỏi càng ôm chặt, nghiêng đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Hạ Lâm....huynh thích đệ...”

Thật lâu không có câu trả lời, Cổ Tạ cũng không muốn buông tay, tham lam mà nghĩ muốn được nhiều thêm giây phút bỏ qua bao ngày nhớ mong người nọ, sợ chỉ vừa buông lỏng tay, từ nay về có thấy cũng không ôm được nữa rồi.

Rồi lại thấy bờ vai trong ngực hơi run run, một giọt chất lỏng nhỏ xuống trên tay mình, Cổ Tạ cảm thấy cả kinh, vội vàng xoay người lại, chỉ thấy người nọ nước mắt ràn rụa...

“Đông Giáng... đệ là Hạ Lâm a”

“Huynh không phải là Đông Giáng, huynh là Cổ Tạ.” Cổ Tạ cười khổ, vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt Hạ Lâm, tâm hung hăng mà co rút đau đớn, quả nhiên... Vẫn là không quên được người đó sao...

“Này! Ta nói hai người các người, ngừng!”

Lúc này, Thu Cận đứng một bên nhìn đủ trò vui, rốt cuộc không chịu được mà mở miệng: “Đông giáng, a, không phải, Cổ Tạ, cũng không phải! A! phiền chết đi! Tóm lại, huynh chính là Đông Giáng không sai a!”

huynh, muội, Hạ Lâm, còn có Xuân Quy là bốn vị tiên trên trời, tất cả là bốn mùa khác nhau. Lúc trước không biết vì sao huynh cứ khẳng khẳng muốn đến thế gian đầu thai làm người, vì vậy mới biến thành Cố Tạ như bây giờ.”

“Còn có, Hạ Lâm, đệ cũng là tiên được trăm năm rồi a, như thế nào còn khóc lóc như đại cô nương vậy, ngày đó Xuân Quy còn chưa nói hết, đệ đã vội vàng chạy xuống trần gian! Xuân Quy đã sớm hỏi qua rồi, tuổi thọ của Đông Giáng ở kiếp này chỉ đến ba mươi, qua hết liền sẽ trở về thiên đình. Về phần tại sao huynh ấy hạ phàm, lúc mà huynh ấy khôi phục trí nhớ, đệ lại đi mà hỏi huynh ấy a!” Nói một hơi xong, Thu Cận liền biến thành một làn khói xanh biến mất trước mắt hai người.

“Đông Giáng...”

“Cứ gọi huynh là Cố Tạ đi...” qua nửa ngày, thì ra là tự mình ghen với mình, cho tới bây giờ nghe thấy tên đó vẫn cảm thấy là lạ.

“Cố Tạ..a...ừm..”

Hôn lên đôi môi nhỏ mềm của người trong ngực, xâm nhập vào từng góc ngách nhỏ, lưỡi cũng lưỡi một chỗ dây dưa với nhau...Cố Tạ đột nhiên nhớ tới một màn biến mất kia của Thu Cận, thời điểm cánh môi hai người tách ra, hắn đột nhiên nở nụ cười nói: “Hạ Lâm, huynh rốt cuộc biết vì cái gì mỗi khi gặp đệ, trời mưa chỉ có ướt tóc, mà quần áo lại không bị.”

Hạ Lâm nghe vậy, mặt lập tức đỏ như quả hồng chín. Lần thứ nhất còn có thể nói là do hắn quên mất, nhưng sau khi nhận lấy sự đả ngộ ôn nhu của Cố Tạ, mỗi lần hắn chỉ chú ý phải đem đầu tóc biến ẩm ướt, làm sao mà muốn quần áo ướt sũng a.... lời nói dối ban đầu của mình sớm đã bị vạch trần sao.. cái này thật sự là...

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Hạ Lâm, Cố Tạ nhin không được lại cúi đầu hôn lên đôi môi của hắn.

Người này, thì ra vẫn luôn hướng về mình a....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ta>